

ECOUL HANGULUI

ANUL III, NR. 10

Director, **LILIANA PÎNTEA**

ECOUL HANGULUI – NUMĂR ANIVERSAR

Nu putem să oprim timpul să oprească "Marea Trecere", să mai curgă nevăzut, încet și fără zgomot, în uriașa clepsidră a vremii, dar putem să păstrăm imagini, momente, chipuri, immortalizându-le, agățându-le ca pe niște stele, de albastrul nemărginit al gândului, așezându-le cu multă grijă în paginile unei reviste care s-a născut din pasiune, din visuri, din speranțe, pentru a purta „ecourile” spiritului comunei Hangu, dincolo de spațiu și timp, spre neuitare.

Timpul a curs nevăzut, încet și fără zgomot și peste „Ecul Hangului” – revista noastră de suflet – plămădită din dorința de a rescrie povestea acestui ținut binecuvântat de Dumnezeu și de o frumusețe fără seamăn, străjuit de măreția muntele Ceahlău, care se oglindește, cât e ziua de lungă, în imensitatea albastră a lacului Izvorul Muntelui, ce ascunde în adâncuri toate durerile și lacrimile hanganilor dezrădăcinați, smulși din locurile lor dragi și risipiți într-o lume necunoscută și străină, de unde se întorceau mereu, sfâșiați de dorul de ACASĂ, o lume în care nu și-au mai găsit niciodată bucuria și liniștea și în care s-a insinuat, inexorabilă, povestea tristă a strămutării, ce-și întinde aripile nevăzute și peste paginile revistei noastre.

Revista a ajuns, cu îngăduința și ajutorul Bunului Dumnezeu, la numărul 10, (uneori cu pași stângaci, alteori cu pași șovăielnici, pentru că nu suntem profesioniști), prilej cu care îi urăm să poarte mai departe, cu aceeași încăpățănare și perseverență, spiritul hanganilor, iar celor care ne „răsfoiesc” le dorim viață îndelungată sub harul și binecuvântarea milostivului Dumnezeu.

Director, **Liliana Pîntea**

RUGĂ FECIOAREI MARIA

Preasfântă Fecioară,
 Din ceruri coboară,
 La noi în pridvor,
 Cu-al Tău omofor !
 Cu umilință
 Și-o caldă credință,
 În genunchi te primim,
 Ca să ne mântuim.
 Rugi înălțăm Ție,
 Fecioară Marie.
 Din univers coboară,
 Preasfântă Fecioară,
 Revarsă iubire,
 Peste-ntreaga fire,
 Tu soare necuprins,
 Chiar Infinitu-ai învins,
 În scutece L-ai înfășat,
 În brațe Tu L-ai purtat.
 Ție azi noi ne rugăm
 Și în inimi Te purtăm,
 Ca pe o icoană vie,
 Fecioară Marie !
 A cerului crăiasă
 A noastră-mpărăteasă,
 Supuși ne rugăm Ție,
 Fecioară Marie,
 Roagă-Te Tu pentru noi!
 Îndată-i Vremea de Apoi !
 Pe noi să ne-ocrotească
 Și să ne mântuiască.
 Trimite-ne Sfântă Lumină,
 Ca vremuri mai bune să vină.
 Spre noi Te arată,
 Maică Precurată,
 De sus, din tărie,
 Fecioară Marie!

Profesor, Mihai Doroftei

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
 2012
 Anul III, numărul 10

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU**HANGU – NEAMȚ**

Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA

Mediatizare:
 Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:
 Liliana Pîntea – 0722936339
 Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
 revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
 8/1996, actualizată, privind dreptul de
 autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
 responsabilitatea pentru conținutul
 articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

„ Cum Te voi putea uita pe Tine, care Te-ai îndurat să-Ți amintești de mine, când, istovit și prăpădit, coboram povârnișul pierzaniei !” (Toma de Kempis)

« Doamne, ce bine e să fii oaspetele zidirii Tale : vântul înmiresmat, munții care tind spre cer, apele ca niște oglinzi nemărginite în care se răsfâng aurul razelor de soare și curgerea lină a norilor. Întreaga fire șoptește tainic, toată e plină de mângâiere. Păsările și animalele poartă pecetea iubirii Tale. Binecuvântat este pământul cu frumusețea cea

degrab trecătoare care deșteaptă dorul de veșnicul locaș. Ce bine e la Tine pe pământ și câtă bucurie să fii oaspetele Tău ! »

« Când se lasă înserarea pe pământ și se așterne liniștea, aducând vremea odihnei și a somnului, palatele strălucitoare închipuite de norii poleiți cu aurul amurgului îmi par a fi cămara Ta. Foc și porfiră, aur și azur grăiesc proorocind despre frumusețea cea negrită a cereștilor Tale sălaşuri. »

« Cât ești de bun, Doamne al meu și cât ne ești de apropiat, atât de aproape, încât putem vorbi oricând cu Tine, putem să ne mângâiem cu Tine, să respirăm și să ne înțeleptăm prin Tine, să ne aflăm pacea și să dobândim prin Tine, larg orizont sufletesc. »

« Cât ești de măreț și de apropiat întru cumplita suflare a furtunii, cum se vădește atot puternicia mâinii Tale în șerpuirea fulgerelor orbitoare : minunată este măreția Ta. Glasul Domnului peste câmpii și în foșnetul codrilor, glasul Domnului în spaima tunetelor și în zgomotul ploii, glasul Domnului peste ape multe. Lăudat fii în vuietul munților care revarsă foc. Tu scuturi pământul ca pe un veșmânt ; Tu înalți până la cer valurile mării. Laudă Ție cela ce ai smerit trufia omenească, făcând să se înalțe strigăt de pocăință. »

« Ca fulgerul când luminează cămările ospățului și după el par jalnice toate făcliile, așa ai strălucit și Tu în sufletul meu, fără veste, la vremea celor mai mari bucurii ale mele ; iar după lumina Ta de fulger, ce palide, întunecate și firave păreau aceste bucurii... Sufletul meu năzuiește spre Tine.”

“În sânul minunatei simfonii care ne înfășoară cu bogatele ei armonii, se face auzită chemarea Ta. Tu ne descoperi pridvorul Împărăției ce va să fie, în dulceața cântărilor, în minunatele acorduri ale sunetelor, în strălucirea lucrării artistului. Orice adevărată frumusețe ne poartă sufletele spre Tine, ca o puternică chemare.”

"CĂUTĂTORII DE POVEȘTI" - LA HANGU

Cred că nimic nu pare mai interesant, mai special, mai plin de mister și de farmec decât cuvântul „poveste” și cât e de fascinant doar gândul că într-o lume atât de zbuciumată, atât de bântuită de interese meschine, într-o lume în care politica monopolizează totul, iar valorile umane și cele spirituale sunt lăsate în umbră să caute singure drumul spre istoria umanității, își fac loc cu pași neauziți, **„Căutătorii de povești”**.

Ce idee inedită au avut toate instituțiile implicate în acest proiect, să inițieze o campanie pe cât de dificilă pentru domnii plecați în căutarea poveștilor, pe atât de importantă pentru a promova bibliotecile publice, aruncate, până nu demult, în derizoriu, pierdute în anonimat, acoperite de principii desuete, fiecare aducând de dincolo de timp, povești mai mult sau mai puțin triste, biblioteci care s-au reinventat după materializarea Programului Biblionet, transformându-se din Cenușărese, în Zâne care vin în întâmpinarea celor mai pretențioși solicitanți, îndeplinind dorințe și vise ascunse.

Într-o după amiază însorită, după multe săptămâni în care plouase în fiecare zi, (de parcă și natura sărbătorea împreună cu noi) unul dintre **”căutătorii de povești” – realizatorul TV Irina Păcurariu** – a poposit, spre marea noastră bucurie, la biblioteca din Hangu.

Copiii veseli, dar puțin neliniștiți și temători, au îndrăgit-o imediat, pentru că s-a strecurat cu mare ușurință și rafinement în sufletul lor și le-a smuls, fără nici un efort, răspunsuri de o sinceritate copleșitoare. Zâmbetele, simplitatea aparentă, sensibilitatea, dragălașenia și felul special de a se apropia de ei, detectate cu repeziciune de cei mici, i-a determinat să arunce toate emoțiile și temerile pe fereastră și să-i povestească, zâmbind la rândul lor, frânturi din ce fac ei la bibliotecă.

Recunosc, cu toată sinceritatea, că și eu am fost un pic îngrijorată și am avut emoții, însă inteligența, înțelepciunea, prezența de spirit, experiența și zâmbetul dezarmant al doamnei Irina Păcurariu, m-au determinat să uit repede de ele, povestindu-i despre biblioteca, așa cum povestești, în tihnă și cu sufletul deschis, unui

prieten drag, cu care nu te-ai mai văzut de multă vreme.

A fost o onoare pentru noi toți să primim vizita unui „Căutător de povești” atât de special, pentru că sunt rare ocaziile în care, noi, oameni simpli dintr-o comună de munte, putem întâlni, în carne și oase un realizator TV de notorietatea doamnei Irina Păcurariu.

Îi mulțumim mult și sper, din tot sufletul, că nu am dezamăgit-o și că a trăit aici, la Biblioteca Hangu, măcar o secundă senzația că nu a bătut atâta drum în zadar și că a găsit măcar o fărâmə din ce și-ar fi dorit să fie o bibliotecă.

Ne dorim, din inimă, să vină o zi în care să ne viziteze din nou, să ne construiască iar aripi și să ne scrie în „Cartea de aur a Bibliotecii Hangu” la fel de frumos, cum s-a întâmplat vineri – 8 iunie 2012.

Mulțumim Fundației IREX pentru atâtea șanse și pentru atâtea oportunități pe care ni le oferă necondiționat.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Gânduri despre prietenie

Gânduri despre prietenie

Gânduri despre prietenie

DESPRE PRIETENIE, CU EVLAVIE

Când am împlinit cinci ani, mama, mi-a dăruit două cărți: "Povești" de Frații Grimm și "Legendele Olimpului". Eram încântată când vărul meu, Aurel, îmi citea pe rând din fiecare. Intr-o zi s-a hotărât să mă învețe literele și să scape de mine. Abecedarul nostru era ziarul "Scânteia", textele de acolo fiind mai simple și mai ușor de descifrat. Prima frază citită de mine fără ajutorul lui a fost "Proletari din toate țările, uniți-vă!". Anii au trecut. Aurel avansase: ajuta o bibliotecară să coteze cărțile. Sufeream în tăcere. Eu eram o simplă cititoare. Pe el îl vedeam deja bibliotecar. Cea mai frumoasă meserie posibilă, gândeam eu. Biblioteca simțeam că este o zonă care impune respect. Ca la biserică!

Poate și pentru că lectura îmi dădea emoții, sau crea tensiuni.. Apoi Aurel a început să scrie poezie

În anii '80 numele lui s-a impus repede: Aurel Dumitrașcu. Am început să citim cu fervoare autori, apoi literaturi. Până atunci citisem numai cărți. Toate economiile lui rămâneau prin anticariate, de unde venea încărcat cu "terfeloage". Generos, le dăruia mai pe toate. Avea prieteni fără număr, cu care coresponda asiduu. Scrisorile lui voluminoase, arătau ca niște pachete. Ii placea să polemizeze, să despice firul în patru, sau pur și simplu să povestească. Eram livrești până în măduva oaselor, atât de siguri pe noi datorită acumulărilor spirituale, încât ne simțeam puternici.

În 1987 puteam să plec din România în mod legal, împreună cu cealaltă jumătate a familiei mele. Eram încântată să scap de o "epocă de aur" care nu mai putea fi poleită, înfrumusețată prin promisiuni de nerealizat. Aurel mi-a adus un dar de la prietenul nostru comun, Adrian. Firește, o carte. "Cărțile și noaptea" a lui Borges. Am citit împreună pasaje, am comentat. Și brusc i-am spus că m-am hotărât să nu mai plec. Nicăieri nu aș fi fost "fericită în parohia ierbii" (un vers de-al lui) ca aici. Unde aș fi găsit atâta prietenie, atâta solidaritate? După atâția ani sunt sigură că în altă parte aș fi fost o ființă învinsă. Lui îi datorez bucuria de a fi acasă.

Dușman al totalitarismului, de o verticalitate morală și de o intransigentă care putea fi fiecăruia dintre noi reper, ne mai întorcea din drum, dacă greșeam. De aici i s-a tras și moartea. Era tânăr, avea 35 de ani, iar curajul de a spune lucrurilor pe nume, i-a fost fatal. Spunea în jurnalul său: "Îmi repugnă ideea de diplomaie, întrucât ea implica un soi de pragmatism perfid, ambalat". În timpul vieții i-au apărut două volume de poezie. După moartea sa, prietenul cel mai bun, scriitorul Adrian Alui Gheorghe i-a editat restul volumelor, jurnalele ("Carnete maro") și corespondența ("Frig"). Pe mine m-a ținut de mână până la moartea sa. M-a obligat să comunic și să spun tot ce gândesc. A fost atent la tot ce mi s-a întâmplat, mi-a dat curaj și nu m-a lăsat să abdic de la ce-mi propuneam să fac. Am crezut că mă prăbușesc, când el, brusc, a murit. Dar nu a fost așa. Nu vreau să las să se aștearna praful peste memoria sa. Îmi place să fiu ghidul casei sale memoriale. Știu mai bine decât oricine ce să povestesc despre el, pentru că vin din copilăria sa. Și pentru că sunt bibliotecară acolo unde el și-a făcut ucenicia, am dăruit acestui loc timpul și inima mea, în niște vremuri când cartea este considerată o frivolitate. Sau nici macar atât.

Sunt mereu înconjurată de tineri, cărora pot să le împărtășesc ce știu. Lecturile, dacă nu sunt împărtășite, ne transformă în ființe egoiste și reci. Trăim într-un climat de epuizare. Până și relațiile dintre oameni au devenit o negustorie. Se spune că tinerii au un dispreț iresponsabil pentru performanța culturală. Eu nu sunt atât de sigură. Tinerii devin foarte atenți atunci când li se transmit informații interesante.

Gânduri despre prietenie

Gânduri despre prietenie

Gânduri despre prietenie

Cititorii nu vor dispărea niciodată chiar dacă numărul lor va fi în scădere. Aurel le spunea să nu bagatelizeze principiile, sinceritatea, gândurile adevărate. Eu le spun la fel. De aceea sunt și prietenă cu cititorii mei. Ce face un bibliotecar pentru tineri nu se face cu ochiul liber. Dar cele ce nu se văd sunt vesnice. Și cred că nu sunt prea orgolioasă când spun că o fărâmă din efortul nostru rămâne în prietenii, în caractere, în conștiințe. Știu asta pentru că nimeni până acum nu m-a uitat. Cât despre prietenia mea cu Aurel, ce să zic? Nu mă pot abține să nu citez măcar un scriitor, pe Truman Capote: "Ar putea dura o viață. Mie atât mi-a luat."

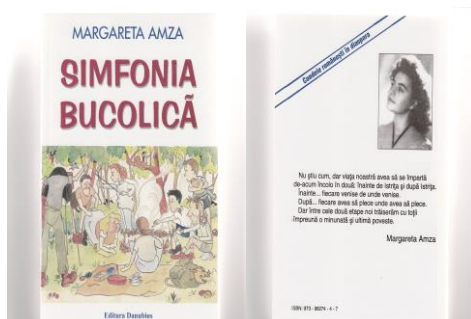
Bibliotecar, Iolanda Ana Lupescu

N.R. Eseul "Despre prietenie, cu evlavie" va apărea la Iași, într-un volum al scriitorului Ion N. Oprea.

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

"SIMFONIA BUCOLICĂ"

„Simfonia bucolică”, vine să întregească răsfațul literar oferit de „Demult, ca și ieri”, cu atât mai mult cu cât încheie perioada de studiu a autoarei. Incursiunile „în poveste”, sunt de această dată mai puține și mai sumare, poate și pentru că Rety, se maturiza încet, încet, dar și pentru că era plecată de **acasă**, acolo unde niciodată nu avusese acest sentiment și nu mai avea nevoie de subterfugii, pentru a se regăsi, pentru a fi ea însăși, plină de viață, veselă, energică, prietenoasă, studioasă și responsabilă. Evenimentele au aici o altă încărcătură emoțională, sunt percepute cu alți ochi, poate și pentru că se desfășoară într-un alt loc – „Istrița” – locul unde scriitoarea, alături de colegele și de colegii de grupă - studenți la Facultatea de Agronomie – învățau cu multă seriozitate, dar se și distrau pe măsură.

Și aici povestea curge frumos, fiecare coleg sau colegă are în spate o întreagă istorie mai mult sau mai puțin amuzantă, fiecare eveniment are parte de o anumită doză de umor și de o anumită încărcătură emoțională. În paginile acestei cărți se simte o oarecare relaxare, bucuria și entuziasmul adolescentului lipsit de griji, preocupat de studiu și de evenimente amuzante, care să îi alunge monotonia, evenimente inedite, cu atât mai fermecătoare cu cât sunt organizate ad-hoc și rămân suspendate în timp, fiecare cu o anumită doză de ilaritate, așa cum s-a întâmplat cu „nunta colectivă”, dar și punerea în scenă a piesei „O noapte furtunoasă” de I.L. Caragiale.

Caracterul puternic al copilului Rety, devenit adolescent și mai apoi adult, se întrevede și în această carte. Nu se plânge niciodată, oricât de grele ar fi fost condițiile de acolo. Nici că dormitorul mirosea a igrasie și era înghețat, nici că saltelele erau de paie, nici că trebuia să aibă grijă de viermii de mătase, oferindu-le acestor creaturi, cele mai igienice condiții, nici că trebuia să facă de serviciu la grajd, nici că trebuia să înhame caii, nici că trebuia să asculte prelegeri despre îngrășarea porcilor York, nici că trebuia să facă marmeladă de fructe în condiții improprii, nici măcar de proba practică de absolvire. Dimpotrivă, cred că se gândea că ar fi putut fi și mai rău și profita din plin de momentele vesele și de clipele de relaxare și, cel mai mult, de vacanțele petrecute departe de casă și de petrecerile instituite ex abrupto, împreună cu ceilalți studenți, dansând și cântând toată noaptea.

Niciodată momentele în care tristețea îi bântuia, cu insistență, sufletul, nu o lăsa să câștige prea mult teren în paginile cărții, umorul specific doar unui om puternic și inteligent, pune repede stăpânire peste momentul respectiv „Îmi aduc aminte că, într-o seară M-am pus pe plâns „de sălta cămașa pe mine”...., vorba finei Niculina: „Mândra e-n cămară/ Plânge de se omoară”.

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Nu se pot uita ușor nici episodul cu pregătirile pentru piesa „Vicleimul” și nici desfășurarea acesteia: „Paula era pe post de înger, un îngerăș dolofan, o ducea bine în Rai.... Când mi-a venit rândul, eu am apărut pe scenă în chip de prunc, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă și cu ceas la mână”.

Atmosfera de cămin studentesc, unde fiecare seară devine un alt motiv de distracție în grup este surprinsă în cele mai mici detalii. Fiecare moment care precede un anumit spectacol sau o anumită acțiune, este descris cu un farmec aparte și este încărcat de situații comice, la care se adaugă umorul subtil al scriitoarei. Este imposibil să nu-ți dorești să faci parte din echipa lor de distracție, indiferent că pun în scenă „Vicleimul” sau „O noapte furtunoasă”, sau merg la furat struguri.

Jovialitatea, energia debordantă, dar și dorința de a ști și de a înmagazina cât mai multe informații au făcut din studenta Margareta, o inițiatore de programe și de proiecte de călătorie, doar că simțul ei profund artistic și estetic, nu avea cum să coincidă cu al colegilor, de aceea intervenea uneori, nu fără regrete, resemnarea. „Eu n-aveam chef de odihnă. Mă rodea curiozitatea să aflu ce e dincolo de cotitura unde se pierde un drum necunoscut. [...] Eu extaziată de frumusețea peisajului, începusem să fac un tărăboi, cât mă ținea gura: Haideti, măi să vă arăt un loc superb!”. Ei, neam. Nici unul nu dădea semne de trezire.”

Cum era și firesc, Rety se îndrăgostise de un anume Dan, de la care aștepta vești în vacanțele pe care le petrecea la București. În descrierea acestor momente se întrevede talentul remarcabil cu care scriitoarea pune în armonie cuvinte complexe, cu vocabule simple, ceea ce denotă că stăpânește foarte bine limba română: „Presupusul meu curtezan. Bineînțeles că l-am văzut doar o singură dată, grăbit și absent, discutând subiecte insignifiante, având grijă însă, să strecoare în vorbire o frază cu sens echivoc...”. Sentimentele care îi bântuiau sufletul, așa cum recunoaște scriitoarea, o determină să scrie versuri inspirate de „amorul meu nefericit.” În același context, după versurile: „Tu ești întâiul meu cuvânt/ Ești dorul care nu se spune/ Ești gândul meu/ Ești rugăciune...” afirmă, cu cea mai nudă sinceritate: „Cred că nu eram chiar zdravănă la cap”.

Faptul că nici măcar studentă, Rety, nu se simte în largul ei „acasă”, reiese din vizitele zilnice la prietena ei Pauli, dar și din pasajele în care se reflectă toate evenimentele de la Istrița, încărcate de emoții, de veselie, de entuziasm: „Pauli și Magdi, costumate caraghios, încercând să dea o reprezentație.” Fetele improvizară costumele, din ce aveau la îndemână, iar „Magdi, inima spectacolului, făcea figuri de balet, își arunca picioarele încălțate în teniși, până la nivelul nasului, Paula o secunda, imitând-o.” O fire perseverentă și tenace, pentru că tot a ajuns la Întorsura Buzăului, chiar dacă alții, în locul ei, după întâmplarea din prima expediție, ar fi abandonat proiectul. Oameni perseverenți au mereu de câștigat și sunt cu un pas înaintea celorlalți.

Remarcabil este și faptul că și-a ales să studieze Agronomia, din dragoste pentru natură, pentru libertatea pe care ți-o oferă „viața la țară”, cu avantajele și dezavantajele ei. Era atât de îndrăgostită de această existență „bucolică” încât orice experiență practică descrisă în paginile cărții, te duce cu gândul că e mereu „omul potrivit, la locul potrivit”. Însuși titlul te poartă cu gândul la o experiență plină de culoare, armonie, farmec și poezie, întreaga perioadă de studenție petrecută la Istrița, reprezentând pentru autoarea noastră o „simfonie bucolică” greu de egalat.

Frustrările afective și lipsa de înțelegere din sânul familiei, au făcut din fetița și adolescența Rety un om sensibil, generos, talentat, puternic, apreciat și iubit de cei din jur, un om special, un povestitor remarcabil, cu un uriaș simț al umorului, un om cu inima cât „Everestul”, pentru care Dumnezeu a plănuit o senectute plină de bucurii, de armonie și de satisfacții.

Faptul că inginerul agronom Amza Margareta s-a apucat de scris, cred că a fost, pe lângă multe alte decizii înțelepte, o decizie care a venit să îi împlinească visele, să îi completeze personalitatea, să îi nuanțeze existența și cu altfel de satisfacții, o decizie înțeleaptă, care să o așeze acolo unde îi era locul, alături de marile talente scriitoricești și în care „Povestea” să devină realitate.

Invitație la lectură**Invitație la lectură****Invitație la lectură**

În cărțile ei se simte ușurința, dezinvoltura, sinceritatea, cu care și-a scris amintirile, talentul cuvântului scris respiră din fiecare frază, iar amintirile curg de la sine, cu amănunte savuroase și cu un umor rar întâlnit în rândul scriitorilor de proză, de aceea consider aceste scrieri foarte originale și captivante. Cu o memorie extraordinară, la o vârstă atât de venerabilă, o face demnă de toată invidia, pentru că sunt puțini oameni care își amintesc atât de multe amănunte și le pot așterne pe hârtie cu atâta ușurință, împletind fraze complicate, cu propoziții de o simplitate debordantă. Fără cărțile scriitoarei Amza Margareta, literatura noastră ar fi fost mai săracă. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu, că în marea lui înțelepciune, mi-a îngăduit să o cunosc și să îi citesc scrierile.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Ecoul Hangului**Ecoul Hangului****Ecoul Hangului****Ecoul Hangului****HANGU – ECOUL INIMII**

Juverdeanu Ildiko

Mă numesc Margareta – Ildiko Juverdeanu, sunt din localitatea Ghimeș – Făget, județul Bacău, angajată la Școala cu clasele I-VIII Palanca, instituție parteneră în proiectul “Biblioteca pentru toți” Programul “e-Cultura”. La prima ședință de lucru din cadrul proiectului, aflând că eligibilitatea constă și în încheierea unui parteneriat cu o altă localitate din zona Moldovei, văzând și localitățile “disponibile”, am strigat cu mult entuziasm : “Hangu ! Haideți să facem proiectul cu Hangu !”. Motivul alegerii mele ? Citiți, vă rog, rândurile de mai jos.

În fața mea stă Ceahlăul, ”muntele sfânt”, cu vârful “Toaca” înfipț în nori “ , “departe –n zări albastru dus, / Un uriaș cu fruntea-n soare, / De strajă țării noastre pus”... (George Coșbuc). Privesc lacul de acumulare “Izvorul Muntelui” dinspre noul Hangu. Tot cerul de sfârșit de vară s-a prăbușit în el ! Cine nu cunoaște istoria acestor locuri, nu-și dă seama unde și în ce măsură a intervenit mâna omului la crearea acestui peisaj de basm. Vizitez pentru prima dată Hangu și sunt copleșită de frumusețea locurilor, de uriașa mobilizare de care au fost capabili locuitorii de a-și reface comunitatea, de a construi și de a prezerva cultura moștenită. Cîteva fotografii vechi expuse in Bibliotecă m-au impresionat profund, mai ales cea făcută la cimitir, în timpul strămutării. Un grup numeros de oameni cu osemintele dezgropate ale bunilor așezate în racle. Printre aceștia trebuie să fi fost și descendenți ai străbunicii mele, Maria. Am căutat o figură cunoscută, vreo trăsătură familiară dar toate fețele erau aproape la fel, împrumutaseră toți expresia stării de angoasă și a tristeții, ca atunci cînd îți pierzi pe cineva foarte drag. La sfârșitul secolului al XIX-lea, să fi fost pe la o mie opt sute nouăzeci și nouă, străbunica mea, Maria, rămasă văduvă, părăsește localitatea Ghimeș – Făget, lăsând în grija unor rude mai răsărite pe întâiul ei născut, Gheorghe, trece munții și se stabilește în Hangu. Aici se recăsătorește și , luată de ale vieții valuri și de grija altor prunci, nu se mai întoarce după copilul abandonat. Acesta, bunicul meu, o va aștepta toată viața chiar și în momentele când, matur fiind, cu copii mari și nepoți, era conștient pe deplin că reîntorcerea ei nu mai este posibilă. Ca să scape de complexul de a fi orfan, abandonat și singur, bunicul și-a întemeiat o familie numeroasă, numind-o “neamul nostru”. A fost un om simplu dar sufletist, darnic, vestit pentru blîndețea lui. Tatăl meu, are acum șapte zeci și cinci de ani, a cunoscut vechea așezare a localității Hangu și a ținut, așa cum a fost posibil la vremea respectivă, legătura cu cîteva rude. Vizitând Hangu prin 1975, tatăl meu s-a întors acasă trist și deprimat. Locul cunoscut era sub fundul lacului de acumulare iar rudele rămase își cocoșaseră casele pe dealuri.

Ecoul Hangului

Ecoul Hangului

Ecoul Hangului

Ecoul Hangului

Felul de a rosti toponimia " Hangu ", cu vocea catifelată și blândă, cântat, prima vocală ușor alungită , a fost moștenit de la bunicul și de tatăl meu, Hangu devenind leitmotivul poveștilor din copilăria mea. De aceea Hangu pentru mine nu este o simplă localitate din România, ci locul unde străbunica mea, cu calitățile și defectele ei ca orice femeie, cu sensibilitatea ei de care nu mă îndoiesc, a trăit și a suferit enorm, copleșită fiind de nimicniciile vieții. În satul Buhalnița, la biserica Mănăstirii Hangu, cu hramul "*Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*", ctitorie a domnitorului Miron Barnovschi, strămutată și reconstruită, asistând la o scurtă slujbă săvârșită atât de emoționant de părintele Cristian, devin conștientă de faptul că aici este locul unde, cu siguranță, a călcat și străbuna mea, Maria. Întoarsă acasă la Ghimeș, tatăl meu, vădit emoționat, mă întreabă despre impresiile mele din Hangu, dacă am întâlnit vreo rudă. Îi vorbesc și despre Liliana (Bostan) Pîtea: "Vrednică și inimoasă cum e, sigur e din neamul nostru".

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

JURNAL DE VACANȚĂ

Oana Munteanu

8 iulie: Ziua în care s-au afișat rezultatele de la Bacalaureat, sesiunea de vară. Zi mai tristă pentru unii, din contra pentru alții. Dar nu din cauza asta așteptam duminica. Ci, pentru că avea să se întâmple ceva interesant și în Hangu. Cel puțin, pentru mine... O delegație din Franța urma să ajungă spre seară, iar eu făceam parte din comitetul de primire. Ocazia vizitei lor? Păi, să o luăm de la început: nu știu câți dintre voi cunoașteți că de câteva luni, în Hangu, are sediul GAL Ceahlău. GAL e prescurtarea de la Grupul de Acțiune Locală, care activează pe un teritoriu format din 13 localități, majoritatea în județul Neamț și care are ca scop dezvoltarea regiunii. Așa că, pentru orice idee ați avea, fie pentru dezvoltarea turismului, serviciilor publice, mediului, întreprinderilor, agriculturii sau aproape orice altceva vă trece prin cap, ei vă pot sprijini să o puneți în practică. Revenind la Franța, poate vă întrebați unde intră ea în ecuația asta. Să nu credeți că acest GAL e invenție românească! Am „împrumutat-o” de la Mama Europă, și înaintea noastră, Franța. Și deoarece cei din Loire Forez au ceva mai multă experiență, au vrut să ne împărtășească din problemele și soluțiile pe care le-au găsit. Prilej de discuții, deci și să-mi verific cunoștințele de limbă franceză. Chiar dacă au ajuns pe la orele 22, contrar prejudecății că francezii ar fi ursuzi și faptului că schimbaseră avionul în București pentru a ajunge la Iași, au acceptat să luăm o cină târzie la pensiunea unde erau cazați. Translatorul lor, fiind din Pîpîrig, în practică la ei în instituție, le explicase deja particularitățile de relief și de cum au coborât din microbuz au început să ne laude peisajul, mai ales că de pe terasa pensiunii se vedea Ceahlăul.. Discuțiile au fost de încălzire, și destul de oficiale după părerea mea, așa că nu intru în detalii pe care nici eu nu prea le-am priceput. În schimb, vreau să menționez cât de gurmanzi sunt, pentru că deși s-au mirat încontinuu de abundența mâncării (am servit un păstrăv delicios), farfuriile s-au strâns goale...

9 iulie: Ziua a doua. M-am trezit cu noaptea în cap pentru că urma să-i luăm pe invitații noștri de la pensiune cu vaporețul. Până am ajuns, pozaseră și se pozaseră cu priveliștea, și iar mâncaseră tot... Și pentru că translatorul era răgușit, iar eu mai prinsesem curaj, am avut parte de o conversație foarte plăcută (în franceză) până în portul Bicz. Un rezumat: problema deșeurilor de pe lac, ce fac tinerii în timpul liber, cât e public, cât privat din pădurea care se vedea, adică a trebuit să-i facem să înțeleagă cum stau lucrurile cu retrocedările și implicit, colectivizarea comunistă (aproso, perioada comunistă li s-a părut fascinantă și au pus o mulțime de întrebări, până au înnebunit translatorul și m-au șocat pe mine, generație postdecembristă, când am aflat de Casa Poporului că e Palatul lui Ceaușescu)... La Bicz am vizitat Muzeul de Istorie: cine-s dacii, cine-s geții? (surprinși că suntem așa vechi pe acest pământ); familia regală (de unde i-am luat și ce-am făcut cu ei?; ce am aflat și eu nou aici e că sediul Primăriei

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Bicaz a fost reședința de vară a regelui..), tehnologia construcției barajului (prea tehnic pentru franceza mea), participarea la războaiele mondiale (dacă am fost aliații sau dușmanii Franței..). Concluzie intermediară: nu le prea au cu istoria, și după cum avea să-mi povestească translatorul, nici cu geografia (se pare că aflându-se în avion București-lași, au întrebat dacă zboară peste Alpi)... În schimb, am apreciat faptul că în sala etnografică a muzeului, au fost foarte entuziasmați de tradiții și obiceiuri, și au încercat mereu să găsească asemănări între poporul nostru și cel francez. Când am mers apoi la o stână agroturistică în Dămuc, s-au amestecat în toate instrumentele ciobanilor, au suflat în buciom și au cerut lămuriri despre rase și metode de organizare a stâniei (așa am aflat că

Milka nu e albastră ca pe ambalaj, și că rasa ei, albastră belgiană, e mai puțin spectaculoasă, iar din păcate, nici nu dă ciocolată; puteți să o vizitați, dacă nu aveți încredere și poate vouă vă împarte dulciuri..) Aaa, era să uit de rezumatul discuțiilor de pe drum: cum e posibil să mai cosim încă manual, de ce caii noștri au ciucuri roșii la cap, iar dacă în Franța vi se oferă o plimbare cu șareta, refuzați, că nu-i trăsură, ci căruță.

10 iulie: Dimineața a început la Poiana Teiului, la o fabrică de prelucrare a lemnului, deoarece văzând câte case din lemn sunt în zonă, li s-a părut atractivă ideea de a pleca și ei cu una (vorbesc serios; doar calculul costurilor i-a mai domolit). Așa că, întâlnirea oficială la sediul GAL a început mai lent. Asta și din cauza „punctualității” românești, dar după prezentarea fiecărui GAL, Loire Forez și Ceahlău, și propuneri

pentru o colaborare viitoare, a sosit vremea cadourilor: produse specifice. Cred că aveți o idee despre ce le-am oferit noi, așa că vă spun cu ce au venit ei: vin de Montbrison (aflat pe teritoriul pe care îl reprezentau), brânză cu mușegai (tot de pe acolo ; adică, era ca brânza noastră de puțină când se iuțește) și ceva interesant, cosmetice pe baza de brad (bio, eco, etc.). Restul zilei a fost o învălmășeală totală, așa că, la Mănăstirea Neamț, când am dat peste un alt grup de francezi și s-au pus pe vorbit, am răsuflat ușurată; dar pentru că eram contra cronometru ... doar amenințarea că măicuțele de la Agapia, unde urmau să doarmă, îi lasă flămânzi, i-a mai strunit. Și dacă tot v-am spus despre fascinația pentru Ceaușescu, trebuia vizitată și reședința de la Târgu Neamț. Deci, ultima lor zi în România s-a încheiat foarte târziu, iar eu, venind spre casă mi se părea că radioul îmi vorbește numai în franceză...

File de istorie

File de istorie

File de istorie

File de istorie

O AȘEZARE NEOLITICĂ DE TIP CUCUTENI ÎN HANGU

Neoliticul reprezintă o etapă superioară a epocii pietrei cuprinsă între anii 5500 – 2500 î.e.n. . În perioada amintită, pe baza oscilațiilor pădurilor și frecvenței speciilor, s-a concluzionat că a fost, după o climă temperată mai caldă decât astăzi, o perioadă caldă și umedă (5.000 – 3.000 ani î.e.n) urmată de una caldă și uscată. În viața oamenilor s-au petrecut transformări atât de importante încât această nouă epocă a pietrei este denumită „revoluția neolitică”. „Revoluția neolitică” a însemnat un salt calitativ în multiple planuri: unelte perfecționate și eficiente, obținute prin șlefuirea și chiar perforarea pietrei; îmbrăcămintea se completează prin meșteșugurile noi ce le practică oamenii: torsul și țesutul; sunt domesticite un număr mare de animale și se trece la cultivarea plantelor, deci la agricultura primitivă ceea ce a dus la transformarea omului din culegători de hrană și vânători, în

producători; cultivarea pământului îi determină pe oameni spre o viață sedentară. Ca urmare, ei își construiesc locuințe, bordeie sau colibe, pe văile fertile ale apelor și pe terase. O altă invenție care însemna și ea o „revoluționare a vieții” este olăritul, adică confecționarea vaselor din lut uscat la soare și ars în cuptoare. Marele număr de vase descoperite în așezările neolitice, indică importanța deosebită a acestora în viața de toate zilele a comunităților omenești, atât pentru prepararea hranei, cât și pentru păstrarea hranei. În funcție de tehnica, forma și decorul ceramicii s-au putut deosebi culturile neolitice. Aceste transformări deosebite au fost rezultatul inventivității unor populații ce au venit din sudul Peninsulei Balcanice, influențând și comunitățile de pe teritoriul țării noastre.

Pe teritoriul României, neoliticul cuprinde mai multe faze de dezvoltare cunoscute sub numele de neolitic timpuriu, mijlociu și târziu (eneoliticul).

Pentru **neoliticul timpuriu** (5500 – 4200 î.e.n.) caracteristică este cultura Starcevo – Criș, pentru cel mijlociu (4200 – 3500 î.e.n.) complexul cultural Vinca – Turdaș, culturile Dudești, Vădastra, Boian, Hamangia, Tisa, Precucuteni, iar pentru neoliticul târziu (3500 – 2500 î. E. N.) îi corespund culturile Gumelnița, Decea Mureșului, Sălcuța, Cucuteni, Petrești.

În județul Neamț, harta așezărilor neolitice este deosebit de bogată. Amintim, dintre aceste așezări, în mod deosebit, pe cele de la Tîrpești, Izvoare și Văleni – Piatra Neamț, apoi cele de la Văratec, Bîrgăoani, Dobreni, Ghigoești, Davideni. Despre așezarea de la Izvoare, pe o terasă care domină râul Bistrița, ne vorbește și istoricul american Paul Mac Kendrick. Nu putem să nu amintim despre „o realizare excepțională” (vezi imaginea) – Hora de la Frumușica, un suport de vas, format din șase statuete feminine văzute din spate, înălțuite în cercul horei, care ne arată simțul artistic deosebit al oamenilor neolitici ce au trăit pe teritoriul actual al județului Neamț.

Prezența oamenilor neolitici este bine atestată arheologic în întreaga zonă a Hangului, atât prin cercetări sistematice cât și prin descoperiri întâmplătoare. Cercetări arheologice s-au efectuat la Dîrțu și la Hangu – Chirițeni, specificându-se că neoliticul de pe valea Bistriței prezintă puternice influențe sudice, în ceea ce privește forma și decorul ceramicii, precum și forma topoarelor din piatră șlefuită. Așezarea neolitică de la Hangu – Chirițeni, face parte dintre puținele așezări situate în zone puțin favorabile cultivării plantelor

Prezența oamenilor neolitici (cucutenieni) la Hangu este în legătură cu o puternică presiune demografică a triburilor vecine, însă nu trebuie exclusă ipoteza ca prezența lor să fie determinată de existența izvorului cu apă sărată de pe Pârâul Verii din Hangu.

Așezările neolitice de aici continuă pe cele din mezolitic

La Hangu – Chirițeni s-a sondat o întindere de peste 1,5 ha descoperindu-se o așezare neolitică încadrată în faza Cucuteni A, deci, din neoliticul târziu. S-au dezvelit peste 20 complexe de locuire, așezate în mijlocul terasei, într-o porțiune de teren dinspre apa Hangului. Locuințele erau mici, construite direct la suprafața solului, dispuse în șiruri, fără nici o amenajare a terenului. S-au găsit, în urma cercetărilor, lipituri de perete, bucăți de plăci de cuptor perforate, fragmente ceramice, râșnițe și topoare plate de piatră, așchii și unelte de silex, figuri antropomorfe din lut ars și bucăți de menilită, precum și două cuptoare de ars ceramice.

Inventarul locuințelor dovedește că oamenii neolitici de la Chirițeni se ocupau cu agricultura (dovadă prezența râșnițelor) și, desigur, cu creșterea vitelor (mai mult decât cu agricultura dacă avem în vedere specificul zonei). Este de presupus că, pentru completarea necesarului de hrană, se practicau în continuare, vânătoarea, pescuitul, culesul. Cunoșteau meșteșugul olăritului și al torsului,

File de istorie

File de istorie

File de istorie

File de istorie

țesutului și confecționatul îmbrăcămintei. Figurile antropomorfe descoperite sunt în legătură, probabil, cu un anumit cult răspândit la oamenii neolitici – cultul fecundității.

Unele descoperiri întâmplătoare îndreptățesc afirmația făcută mai sus, că întreaga zonă a Hangului a fost locuită în neolitic. Astfel, învățătorul Filip Vasile a găsit un topor plat din piatră șlefuită într-un punct situat între Buhalnița și Ruginești, numit Botul Ocii, care nu este altceva decât o terasă pe malul Bistriței. Tot în zona respectivă, cetățeanul Lalău Ion a găsit un topor de o formă perfectă, șlefuit și găurit, păstrând urme de intensă folosire.

Cele arătate mai sus dovedesc că zona Hangului a fost locuită pe tot parcursul fazelor de dezvoltare a epocii pietrei și nu întâmplător. Din cele mai vechi timpuri aici au fost condiții prielnice pentru viața oamenilor – păduri bogate în vânat, ape pline de pește, roci tari pentru făurit unelte. Pe terasele apelor oamenii neolitici au putut defrișa terenul, transformându-l în ogoare și în pășuni, cu ajutorul focului. Știau să construiască locuințe, cunoșteau și alte meșteșuguri și, se crede că aveau legături și cu alte comunități neolitice (cele de tip Ariușd) avându-se în vedere unele forme de vase și poziția geografică a așezării de la Chirîteni, pe drumul de legătură dintre centrul Moldovei și sud – estul Transilvaniei, legătură ce se putea face pe valea Bistricioarei.

Creatorii valorilor materiale și spirituale din neolitic aparțin familiei popoarelor indo-europene din care se vor desprinde triburile traco-geto-dace.

Între 2500 – 2000 î.e.n. are loc trecerea către epoca bronzului când continuă să se dezvolte forțele de producție. Legat de aceasta și, în parte, de climatul mai uscat se intensifică creșterea animalelor, iar agricultura se dezvoltă pe baza folosirii plugului și a tracțiunii animalelor.

Prof. Gheorghe. Drugă

Adolescența

Adolescența

Adolescența

Adolescența

DINCOLO DE DESPĂRȚIRI DEFINITIVE

Oare câte promisiuni ar lua naștere în sufletele fiecăruia dintre noi dacă ni s-ar dezvălui numărul zilelor rămase? Oare am ignora lipsurile materiale și, cu promisiunea de a fi mai buni, am avea mai mare putere de a ierta și de a iubi? Oare am alege de la viață tot ce e mai bun și mai frumos? Ne-am deschide sufletele, și prin rugăciune l-am face pe Dumnezeu prezent în toți și toate?

Copleșiți de lumești, în continuă luptă pentru bani, avere și bunăstare, uităm care este adevărata menire a noastră pe acest pământ, ne uităm rostul și misiunea. Importante sunt averile pe care le încătușăm în suflet, acolo unde nimeni și nimic nu poate pătrunde.

Și totuși, nu ne simțim pe deplin impliniți când nu avem pe cineva alături cu care să împărțim totul, cu care să ne sfătuim și în fața căruia să ne deschidem sufletul, la fel cum zice și poetul Jacques Delille: "Fericit ori nefericit, omul are nevoie de alt om, căci nu trăiește decât pe jumătate, când trăiește doar pentru el", asta pentru că omul, acest "animal social" împărtășește cu alții ceea ce simte. Dar cum în orice este un început și un sfârșit, când nu vom mai avea cu cine dubla bucuria și înjumătăți suferința, când vine timpul despărțirii de acea persoană, ia naștere un pustiu imens în suflet, care nu poate fi înlocuit cu nimic, pentru acest pustiu nu există surrogat. Rămân doar amintirile: chipul, zâmbetul, cuvintele.

Cuvintele sunt foarte importante, când nu sunt rostite, rămân goluri. Orgoliul, teama de a fi înțeleș gresit sunt o barieră, ne opresc să ne deschidem sufletul în fața celor dragi, și atunci când am

Adolescența

Adolescența

Adolescența

Adolescența

vrea să le vorbim, să le povestim despre trăirile noastre, este prea târziu. Nu ne-am întrebat unde se ascunde tot ceea ce nu ne putem spune prin vorbe, gesturi, priviri sau tăcere. Sufletul este înlăcrimat, regretele sunt prea târzii. Durerea rămâne aceeași și cu trecera timpului, ușor-ușor poate se cicatrizează, dar la revenirea unei noi amintiri rana se deschide iar și iar.. Ochii sunt triști când privesc în urmă, și oriunde s-ar uita nu mai găsesc privirea celui plecat dintre noi. Valurile furtunii care se dezlănțuie în suflet, atunci când sunt prea mari evadează și ne înconjoară ochii. Și nu mai simți, nu mai crezi, nu mai știi nimic, te întrebi doar de unde să iei putere să mergi mai departe. Acea parte a inimii care a aparținut persoanei dragi ia forma unui gol care nu mai poate fi umplut cu nimic, obligându-ne să îi purtăm la orice pas amintirea îndurerată.

Când noaptea se apropie aduce cu ea o alta lume diferită de cea a zilei, o lume care nu îngăduie dimineții să se mai zărească și dacă se zărește e tristă și cenușie, după ea urmând o altă noapte ca și aceea care a trecut, o altă zi plină de amintiri dureroase. Momentele de neliniște sufletească tânjesc după izolare, adăpostindu-ne în brațele singurătății, așa cum un melc se ascunde în cochilia sa când simte pericolul.

Dumnezeu ne-a oferit cele mai frumoase daruri: viața și iubirea. Sfârșitul se naște odată cu începutul. Totul are un sfârșit ca mai apoi să existe un nou început. Când ajungem la iubire, ajungem la Dumnezeu.

Irimia Paula Bianca, elevă, Liceul "Petru Rareș"

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Toamna

Vara a trecut ca un vis. Toamna a sosit într-o zi, pe neașteptate. Frunzele au acoperit în grabă pământul rece, bruma s-a așezat pe colțul verde al ierbii, iar soare s-a ascuns după norii din ce în ce mai mari și mai cenușii.

Frunzele ard în vâlvătaii aurii, pe dealuri, în depărtări, plângând parcă după zilele însorite de vară. Norii cenușii, mari și pufoși se adună pe cerul senin, ca o cortină, acoperind soarele, care se mai ivește din când în când, ca și cum ar vrea să ne amintească faptul că va reveni. Păsările au uitat să mai ciripească vesel, sunt parcă îngrijorate și își pregătesc puișorii de marea călătorie spre locuri pline de soare.

Vor urma zile friguroase, în care va ploua mereu, peste copacii desfrunziți și peste pământul amorțit. Dacă toamna nu ar veni cu primele zile de școală, și cu gândul că pot trece zilnic pe la bibliotecă, ar fi tare tristă.

Irimia Denisa, clasa a IV-a, Școala Hangu

E toamnă iar

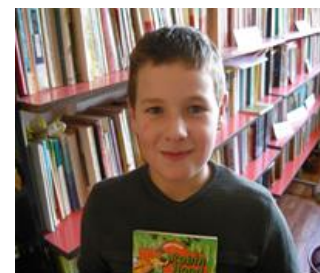
După o vară fierbinte, cu zile minunate, pline de soare și veselie, toamna se apropie încet, cu haina ei frumos colorată, cu parfum de fructe coapte și cu un covor desenat în zeci de culori.

Razele soarelui sunt din ce în ce mai palide. Vântul adie ușor prin livezi, aruncând în joacă, spre cerul acoperit de nori, frunze galbene, roșii, ruginii.

Toate vietățile se grăbesc să-și adune provizii pentru iarnă, numai greierașul se mai aude în serile mai călduroase, cântând de zor. Cred că niciodată nu va renunța la chitară, chiar dacă iarna nu are nici căsuță și nici de mâncare. Toamna nu îl înspăimântă așa cum se întâmplă cu păsările care se pregătesc, ciripind îngrijorate, de lungă călătorie către țări cu ierni mai blânde.

Toamna e atât de tristă, de fiecare dată când își întinde mantia ruginie peste întreg pământul.

Nemțeanu Robert, clasa a IV-a, Școala Hangu

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Toamna

O zi încântătoare, chiar dacă soarele nu mai este atât de fierbinte și chiar dacă, la orizont, se zăresc nori cenușii.

Toamna se ascunde printre crengile copacilor, furișându-se ușor, pentru a acoperi cu frunze colorate pământul, pentru a îndulci strugurii din vie, pentru a colora în roșu și galben merele din livezi, pentru a așterne bruma argintie peste iarba altă dată verde și peste florile din grădină, dar și pentru a acompania glasurile cristaline ale

copiilor care se îndreaptă cu pași vioi către școală. Pentru că toamna, începe, din nou, alt an școlar, iar eu mă bucur nespus pentru că mă întâlnesc cu toți colegii de care mi-a fost dor, cu doamna învățătoare, dar și cu lumea minunată din bibliotecă.

Asavei Letiția, clasa a IV-a, Școala Hangu

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

PALANCA – O COMUNĂ CU OAMENI MINUNAȚI

Proiectul „**Biblioteca pentru toți**” a fost conceput de **Primăria Palanca** și realizat în parteneriat cu **Primăria Hangu** și **Școala din comuna Palanca**, în cadrul Programul eCultură, prin proiectului strategic „Economia Bazată pe Cunoaștere”.

Echipa de proiect din localitatea Palanca a urmărit, în mod special, cunoașterea și socializarea membrilor comunităților partenere, un obiectiv pe cât de necesar, pe atât de surprinzător și de prolific. În acest context, prima vizită programată în cadrul activității „Ziua porților deschise” – 26 august, a fost a grupului de cursanți din comuna Hangu, la cursanți care au rămas impresionați de frumusețea peisajului, de curățenia din comună, de multitudinea de proiecte pe care le-au realizat cadrele didactice în frunte cu Directorul Școlii Palanca, un om serios, destoinic, deschis, pentru care școala a devenit un crez, crez susținut de Primarul

Comunei Palanca, un om special, prietenos, dar responsabil și plin de inițiativă, care cu multă perseverență și dăruire a încercat, împreună cu oamenii acelor locuri, să păstreze și să promoveze tradițiile, obiceiurile și moștenirea culturală pe care au dobândit-o, pentru a purta dincolo de spațiu și timp, spiritul locuitorilor din Palanca.

Consider că nu e foarte ușor să îți piept, cu atâta suflet și pasiune influențelor culturii maghiare, care încearcă să se insinueze în zonele limitrofe comunităților majoritare de maghiari, însă acolo am avut senzația că există un adevărat „bastion” (cum atât de frumos s-a exprimat doamna Atomulese) care să apere valorile neamului românesc. Nu e ușor, însă toți oamenii pe care i-am cunoscut în cadrul acestei vizite sunt adevărate modele de verticalitate românească, de disciplină educațională, de implicare în viața comunității, adevărate modele de dăruire, pentru care nimic nu pare a fi prea greu, atunci când trebuie să apere spiritul românesc. Acești oameni veseli, primitori, speciali, ne-au

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

demonstrat că tenacitatea, perseverența și lucrul în echipă sunt la ele acasă la locul lor de muncă și că nu lasă nimic la voia întâmplării, bucurându-se de sprijinul necondiționat al domnului Primar și domnului Director.

Am remarcat, nu fără o umbră de regret, că păstrarea tradițiilor este unul dintre obiectivele principale ale autorităților locale, care ne-au împărtășit faptul că târgul din Palanca își are sorgintea cu sute de ani în urmă, târg care ne-a impresionat și pe noi, prin dimensiuni și diversitate, așa cum ne-a

impresionat și dăruirea cu care familia Atomulese încearcă să mențină vie flacăra cântecului și dansului românesc, prin ansamblul folcloric „La Porțile Neamului”, ansamblu care a susținut doar pentru noi un spectacol extraordinar. Toți oamenii implicați în acest proiect ne puteau vorbi, cu mândrie, ore în șir despre fiecare colțișor încărcat de istorie, pe care au încercat să-l reconstitue și să-l promoveze, așa cum s-a întâmplat cu locul de veci al eroului Emil Rebreanu.

Pe 30 august, cursanții și echipa de proiect de la Palanca, au venit în vizită la Hangu. Ne-am întâlnit la sediul Primăriei, unde domnul Primar Gavril Lupu le-a povestit pe scurt despre proiectele realizate, iar domnul Director Ion Manolache le-a

vorbit despre Școala Hangu, au vizitat apoi sala de sport și grădinița. S-au oprit la bibliotecă și au asistat la o prezentare succintă a activităților și proiectelor realizate în cadrul acestei instituții și la o prezentare susținută de manager RECL Mihai Conuț, despre proiectele realizate în cadrul comunității EBC. Nu putea lipsi din itinerariu, vizita la Monumentul istoric Biserica din Buhalnița, unde părintele Cristian Dăscălescu, ne-a binecuvântat și ne-a încântat (așa cum se întâmplă de fiecare dată când poposim la el) vorbindu-ne elocvent și captivant despre istoria acestei biserici, atât de încărcată de spiritualitate.

Sperăm ca oaspeții noștri din Palanca, să-și amintească, cu mare drag, de vizita la Hangu.

Le mulțumim tuturor celor implicați în acest proiect, în primul rând pentru că au avut încredere în noi și ne-au ales ca parteneri și sperăm că nu i-am dezamăgit. Le mulțumim și pentru ziua pe care au transformat-o pentru noi, într-o adevărată sărbătoare, pentru amabilitatea, pentru preocuparea, prietenia și ospitalitatea cu care ne-au primit, dar și pentru toate zâmbetele cu care ne-au înconjurat mereu, de parcă am fi fost vechi prieteni și ne-am fi regăsit după mulți ani.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

